

med Højesteret, fordi den ikke har dømmende Myndighed. Men den er i dette Forhold den højeste Institution, og jeg tror, at vi alle, baade de særlig interesserede Parter og Samfundet i al Almindelighed, er interesserede i, at Forligsinstitutionens Autoritet styrkes. Nu ved jeg ikke, hvorvidt man styrker denne Institution i væsentlig Grad ved de her foreslaaede Ændringer. Men jeg vil betragte det som en Svækkelse af Institutionen, hvis Rigsdagen vedtager Forslag om dens Ordning, hvorom der ikke er fuldkommen Enighed, og jeg hilser det derfor med Glæde, at man i det andet høje Ting har ladet det ligge, hvorom der ikke kunde opnaas Enighed.

Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig og hurtig Behandling i det høje Ting, men maa samtidig udtale min Beklagelse af, at der ikke er givet Landstinget mere Tid til Behandling af denne Sag og for øvrigt ogsaa af de to andre paa Dagsordenen opførte Sager, end Tilfældet er. Nu har imidlertid den højtærede Minister undskyldt dette i sine Slutningsbemærkninger, og jeg haaber, at der i de Bemærkninger, hvormed det blev forklaret, hvorfor denne Sag ikke tidligere er kommet over til os, ligger et Tilsagn om, at Ministeriet og maaske tillige det andet høje Ting fremtidig vil bestræbe sig i højere Grad, end Tilfældet hidtil har været, for, at Sagerne føres herover saa tidligt, at der dog kan blive levnet ogsaa os nogen Tid til at tænke over dem.

Carl F. Madsen: Den højtærede Indenrigsminister gjorde opmærksom paa, at det ikke var lykkedes i det andet høje Ting at naa til Enighed om en Række Bestemmelser, hvis Gennemførelse Ministeren havde anset for ønskelig, og omtalte i denne Forbindelse Spørgsmaalet om Urafstemninger, som han mente var uheldige og sinkede Afgørelserne, hvorfor han mente, det havde været heldigst, om de helt var blevet afskaffet. Jeg vil i Modsætning til den højtærede Minister udtale min Tilfredshed med, at det ikke er lykkedes at opnaa Enighed om de Bestemmelser, Ministeren gjorde Forsøg paa at faa gennemført, saa meget mere som det er min Overbevisning, at hvis det var lykkedes at gennemføre disse Bestemmelser, vilde det være blevet til ubodelig Skade for Forligsinstitutionen.

I øvrigt mener jeg, at saaledes som Sagen har udviklet sig, er der ingen Grund til at komme ind paa en Diskussion om Spørgsmaalet om Mandat til at slutte Overens-

komst eller Spørgsmaalet om Urafstemninger; disse Spørgsmaal er ikke berørt i det foreliggende Forslag, og hvis der ikke gives mig særlig Anledning dertil, skal jeg ikke opholde Tingets Tid med at komme ind paa disse Spørgsmaal. Hvad der her foreligger, er i og for sig Ting, som vi alle kan gaa med til, de ændrer i og for sig ikke noget ved de Forhold paa det her omhandlede Omraade, som vi nu har levet under i adskillige Aar; der sker blot det, at en Del af de Ting, som Parterne og Forligsmændene i Venskabelighed er enedes om som noget naturligt, nu gaar over til at blive fæstnet i Lovsform.

Jeg peger her for det første paa, hvad der staar i § 1, hvor det foreslaas, at der for 3 Aar ad Gangen kan udnævnes en Stedfortræder for Forligsmændene. Ifølge den nugældende Lov har vi som bekendt 3 Forligsmænd, men umiddelbart efter, at Loven i sin Tid var gennemført, fremkom der Ønsker — jeg husker ikke mere hvorfra — om ogsaa at faa en Stedfortræder, og Bestemmelsen om en saadan blev saa paa en eller anden Maade gennemført og har altsaa været gældende lige saa længe, som Loven har bestaaet, altsaa fra 1921. Det er denne Bestemmelse, man nu ønsker indflettet i Loven, og det kan vi ikke have noget imod.

Den næste Bestemmelse, der ønskes gennemført, gaar ud paa, at Forligsmanden som Betingelse for sin Mægling kan stille Krav til Parterne om, at Arbejdsstandsning ikke iværksættes, forinden Forhandlingerne af Forligsmanden er erklæret for afsluttede, men det føjes til i Paragraffen, at dette Krav dog højst kan omfatte et Tidsrum af en Uge. Nu er Forholdet i Virkeligheden det, at Sagerne som Regel kommer til Forligsmanden i sidste Øjeblik, og Følgen heraf har været, at Forligsmanden, for at kunne skaffe sig Tid til at foretage Mægling eller forhandle med Parterne, ret ofte har maattet henstille til disse at udsætte den varslede Arbejdsstandsning, Lockout eller Strejke, hvad det nu har været, en Tid for saaledes at faa den nødvendige Frist til at forhandle og stille Mæglingforslag. Mig bekendt har man aldrig nægtet at følge en Henstilling fra Forligsmanden i saa Henseende; det har altid været Praksis i de 16—17 Aar, Forligsinstitutionen har bestaaet, at man tog Hensyn til en saadan Henstilling fra Forligsmanden, og for saa vidt kunde man sige, at det ikke var nødvendigt at lovfæste en saadan Bestemmelse. Paa den anden Side er der heller ikke noget at sige til, at man saaledes lovfæster, hvad der